

RACÓ DEL POETA

Lluna! t'acaronó
amb el tou del dit,
i et somric
com et mereixes.
A l'ampit de la finestra
recolzo els pensaments,
mentre a l'estenedor
de mitja nit
deixo eixugar-se
cada una de les llàgrimes
que els Persèids m'han regalat.
Quin instant més blau!
de mantell filat
amb polsim de plata...

Eduard Miró i Saladrigas

MORIR D'AMOR A TAVERTET, AL CAPVESPRE

Ara entenc el poeta.
Morir d'amor a Tavertet
en l'instant que el sol
es pon entre el pi i l'alzina.
M'he capgirat des de l'infinít
i m'he enlluernat del rogent
tot espurnejant-me la nineta,
al ritme del batec del cor.
I l'aroma del capvespre
em recordava la teva olor
dolça de cabell suau,
tot passejant pel pla de bosc.
I el dolor intens però plaent
dins del pit
que amara llàgrimes,
cerca la posta
en el silenci de la tarda.
Ara entenc el poeta.
Quin instant el decés,
tan dolç, mirant-te,
com aquest sol viu i trist
que se m'esmuny entre els dits.
La vida, se me'n va,
com la llum tènue que em mima
i m'acompassa en el darrer alè.
I jo, recordant-te...

Només en la mirada, desafiant,
lenta i allargassada, sense fi.
Quina darrera mirada,
la dels dos rostres,
el sol a la posta
i el teu somriure.
És la mort més dolça.
Un regal diví...
Morir d'amor, a Tavertet, al capvespre.
Eduard Miró i Saladrigas

In Memoriam

Una terra nova, tendra amb el verd dels seus camps i dels seus prats flonjos, augusta amb els seus alts espadats, amb les seves cingleres, solemne amb els seus boscos de fulles caduques damunt les aigües ràpides de les rieres. Res de semblant no entrava a l'esquema que t'havies fet o havies deixat que et fessin de la terra a la qual dius pertanys. Ací tens un tros de veres de la Catalunya real que era de veres fins quan tu la ignoraves.

[...]

Si és cert que "véns" d'aquesta terra, si és cert que aquesta terra t'ha marcat a través dels homes de la teva nissaga que hi visqueren i que hi moren, ¿qui sabria dir com? Massa subtils són els fils que ens lliguen als llocs i al passat. Dius que aquesta terra és teva. Ací la tens. Camina per aquests camps, sota aquestes arbredes, puja per aquest camí fins a aquella carena, mira la fosca blavosa de l'obaga. Que t'accontenti i t'alegri la novetat inacabable de la terra que, qui sap per quin cap, recomença en tu el que ets.

Jordi Sarsanedes (1924-2006)

Fragments de l'escrit "Parlem de Collsacabra, per exemple..." de J. Sarsanedes, mort el 16 de novembre d'enguany, que figura al llibre *El Collsacabra*, de Joan Triadú.